

Саша Шевчук

Декілька

2011

Коли покидаєш біду і ніжну свою Батьківщину,
Країну, яка залишає усіх позаду.
Худу і виснажену неначе примару.
Вічно юну, але, чомусь, завжди товстозаду.

Широкі поля-долоні,
Пісні, заклинання й прокльони
Ідуть за кожним безжальним конвоєм,
Батьківщина покличе сонно церковним дзвоном.

Можна говорити слова
Або зовсім не говорити слів.
Літо – це просто мрія
Старих міських голубів.

Літо – це просто відблиск
Чужих буржуазних авто,
Хижий кривавий оскал
Леді в білому дорогому манто.

Дні, коли сонце на друзки
І вітер останній друг.
Слова – діамантові іграшки,
Від яких перехоплює дух.

Холодна ніч хотіла його з`їсти,
Ішла вовчицею слід у слід,
Дерева простягали гострії лаписька,
І ворон кашляв – старий дід.

Дорога обривалася, блудила.
Заплутувала, стерво, їла і пекла.
Там на горі виднілись відьмині ігриська
І так хотілось утекти.

Снігами сипало, крутило,
За горло відчай пальцями стискав,
Під серцем корчилися й нили,
Слова, що їй він так і не сказав.

Молочно-біла ніч хотіла обігріти,
Собакою кошлатою йшла слід у слід,
Під серцем загорялися вогні і самоцвіти.
Світанок лагідний на зустріч руки простягав.

Розмите улюблене дерево
Немовби дощем.
Вулиця розтікається золотом,
У венах холодним свинцем.

У грудях хлюпочеться море,
В голові пропливають кити.
Небо топить зорі –
Блискучі декадентські сліди.

Все відбувається звично,
Порожньо якимось так,
А я загашу на столику свічку
Й піду свої сни доглядать.

Розкажи мені, розкажи,
Коли повернуться знову літні дощі,
Грому розкотистого романтичні пісні.
Розкажи мені, розкажи.

Коли сонце сіятиме в шатах зелених,
Коли серце відпустить усіх полонених,
Коли врешті вийдуть із порту старі кораблі,
Розкажи мені, розкажи.

Як вітер зриватиме білий вельон кульбаб,
Розсилаючи листків зелених анонімні листи,
Посеред вулиць запилених цих, золотих,
Ти про все це пошепки мені розкажи.

Закінчилося
Тільки дощ, німі ліхтарі,
Звуки крізь сні
Й стіни бліді.

Окреслений простір
Замкнутих ліній.
Ми стали занадто дорослі –
Пелюстки зів'ялих лілій.

Як я зроблюся старий

І мої очі будуть схожі на вицвілий ультрамарин

Мені життєво необхідно буде з кимось поговорити,

Розповісти, розсмішити, поділитися досвідом, застерегти,

Аби вони, ті легковажні молоді, не припускалися моїх помилок.

Але мене принципово ніхто не слухатиме.

А тому

Я йтиму містом з обличчям схожим на картоплину

Розмовлятиму з птахами і годуватиму їх булкою.

Мій помаранчевий піджак та голубі штани

Будуть виглядати занадто дивними в натовпі сірих строїв офісних працівників –

Хтось сміятиметься і крутитиме біля скроні пальцем.

Та я

Солодко всміхатимуся як Будда чи Джа,

Безтурботно човгатиму за спаними вулицями

Та зухвало розглядатиму чужих жінок,

Адже мені уже все буде можна.

Навколо для мене лунатиме джаз і блюз.

Літатимуть фіолетові пухляки й янголи

Співатимуть хором хрипкими голосами.

Я відчиню в решті всі шлюзи і холодна реальність

Немов море затопить мене.

Життя в старості виглядатиме як дитячий малюнок,

Воно буде надто кольоровим,

Я затулятиму часом очі долонею.

Всі ці тексти належать мені

© Саша Шевчук